

TEATRUL NAȚIONAL

I. I. Caragiale

CAMPIONUL

de IOAN GĂRMACEA

Ion COSTEL CONSTANTIN
Ina CEZARA DAFINESCU
Băiatul { EUGEN CRISTEA
 { VASILE FILIPESCU

Regia: MIHAI MANOLESCU
Scenografia: CONSTANTIN RUSSU
Ilustrația muzicală: EUGEN CRISTEA
Sufleor: EMILIA PETRESCU
Regia tehnică: POMPILIU RĂDULESCU
 DAN TOMESCU

Chiriță Dumitrescu (Șef Regizorat), Ing. Corneliu Ciolac (Șef de producție), Ing. Vetuța Gavrilă (Compart. Electric Scenă), Ing. Ionel Pascu (Compart. Electronic), Vladimir Antoci și Elena Ion (Peruci-Machiaj), Viorel Pater și Flavia Creangă (Sculptură-Butaforie), Mihai Gheorghe (Pictură), Maria Gherghiță (Croitorie Femei), Nicolae Alexandru (Croitorie Bărbați), Constantin Alexandru (Tapiserie), Timotei Stoichiță (Timplărie), Andrei Pinoșeanu (Mecanică), Gheorghe Cursaru (Boiangerie), Ion Zaharachescu (Cizmărie), Chivu Florica (Modă-Flori), Marioara Țiulete (Broderie), Ana Chiaburu (Artă aplicată), N. Pascu și Z. Dumitrescu (Lumini), Gh. Adamachi (Sunet), Gh. Ionescu (Șef mașinist), Pavel Iordan (Recuziter) Mihai Gițan (Tapiserie scenă).

STAGIUNEA

Director

RADU BELIGAN

Artist al poporului

1987

PRIMA SCENĂ A ȚĂRII

Prima scenă a țării — scena Teatrului Național din București — devenită *primele scene ale țării* (sînt acum patru!) a știut să continue, mai ales în ultimii douăzeci de ani, o strălucită tradiție: aceea de a-și ține porțile larg deschise dramaturgiei naționale, clasice și contemporane. Aceasta a însemnat, în primul rînd, o mină întinsă scriitorilor

de teatru, consacrați și debutanți deopotrivă. Era firesc ca acest focar de cultură — născut în secolul trecut tocmai ca un semn al biruinței culturii naționale — să aducă pe scenele sale suflul înnoitor al marilor transformări din țară și aceasta n-o putea face decît prin condeiul și viziunea scriitorilor legați de aceste transformări și mutații sociale și morale fără precedent în istoria națională.

Iar textele dramatice care au avut norocul să ajungă pe scenele Naționalului au devenit spectacol sub bagheta unor regi-zori de marcă și prin talentul marilor, neuitaților actori care s-au dăruit acestor lucrări ale noii dramaturgii românești.

"Nu voi uita niciodată cu cită emoție mergeam în tinerețe să văd la Național piesele lui Horia Lovinescu și Aurel Baranga, ale lui Paul Everac și Al. Voitin, iar mai tîrziu ale lui Teodor Mazilu și Marin Sorescu, Ion Băieșu și Dumitru Solomon, Iosif Naghiu și Leonida Teodorescu. Și cine au fost „debutanții” Naționalului? Marin Preda și Paul Georgescu, Ștefan Berceanu și Platon Pardău, iar acum știu că urmează Ioan Gărmacea și Dana Dumitriu. Străluciri, certitudini, speranțe... Eu însumi m-am simțit onorat de invitația maestrului Radu Beligan de a colabora cu Naționalul și piesa mea regizată de Anca Ovanetz, *Arheologia dragostei*, rescrisă pentru va-

rianta scenică de cîteva ori, deși abordează o „temă istorică” mai dificilă, se joacă, iată, în a treia stagiune. Cred că și secretarul literar al Naționalului, colegul și prietenul B. Elvin, are un merit deosebit în apropierea scriitorilor de teme potrivite pentru prima noastră scenă, care, onorîndu-și tradiția, încearcă și înnoirile cerute de spiritul timpului.

Sînt convins că vor veni spre Național și alte nume consacrate ale dramaturgiei românești, ca și ale prozei și poeziei noastre — teatrul însemnînd și proză și poezie! — împreună cu toate talentele tinere, capabile să întrețină focul sacru pe altarul Thaliei.

ION BRAD

Costel Constantin, Cezara Dăfinescu, Eugen Cristea, Mihai Manolescu. Scenă din repetiții

Cezara Dafinescu și Costel Constantin

PREFAȚĂ

O încăpere ca toate celelalte dintr-un hotel situat într-un oraș întocmai multora. Un bărbat solid, puternic cu o minte care nu pare să fi fost vreodată la răscrucea unor întrebări fundamentale. Sau să cunoască ezitarea, neliniștea, fisura interioară. Un tânăr campion al boxului pentru care lucrurile sînt certe, victoria și înfrîngerea se dispută numai pe ring, iar seara se află departe. O femeie frumoasă, ispititoare, străină de nuanțe și complicații lăuntrice. Ai jura că e ușuratică și incapabilă de un sentiment trainic. Suflet sumar și citeț, nici adînc, nici grav, nici pasionat. Pe scurt, o pereche unită (probabil) printr-o aventură fără trecut și fără viitor. Oameni ale căror stări de suflet vin, pleacă și se uită. Ființe trecînd mai departe nepăsătoare de ce lasă în urmă și nutrind o vagă, scăzută curiozitate pentru ce le va fi dat să trăiască. Convinse că zilele se urmează neted, fără suișuri și coborîșuri care să le pună în cumpănă un echilibru garantat prin fire.

Iată însă că pe măsură ce piesa avansează descoperi dincolo de banalitatea cu orizonturile joase, cu îndoiele puține și mediocre, cu satisfacții mărunte dacă nu chiar rudimentare, un mister, o nostalgie, o confruntare. Ciocnirea n-are loc numai între cei doi protagoniști. Dar și între pereții interiori ai fiecăruia dintre ei. Este un zbucium, este o sfișiere care spun altceva decît pare a isca acest cuplu la prima vedere destul de primitiv ca reflecție și simțire. Iar ceea ce ți s-a înfățișat la început simplu, elementar, evident devine sinuos, contradictoriu și ascuns. Cuvintele pe care și le strigă în față, gesturile care-i solidarizează și-i despart divulgă sensibilități mai intense și caractere mai complicate decît le-am fi putut crede. Iar scenele schimbă, îmbogățesc un adevăr și citeva din umbrele lui. Sînt momente de-a lungul piesei cînd ai senzația că ai deslușit întregul. Ar mai trebui poate o singură replică pentru a fi deplin sigur. Dar odată cu lămurirea așteptată, constăți că s-a lăsat și o posibilitate nebănuită. Și astfel cunoști biografiile unor personaje pe care viața i-a reunat nu printr-un hazard. Sesizezi de asemenea cite vinovății, remușcări, doruri, lașități, dăruii îi apropiere. Și cînd sensurile unui fapt divers, amenințat să pară factice și fals, sînt cu adevărat clarificate, rămîne substratul de suferință, de vulnerabilitate, de curaj care-i înseamnă pe eroii piesei. Spre această nouă taină te simți ispitit să privești cu ochii deschiși.

Nu vreau să povestesc „Campionul”. Ar însemna să răpesc piesei lui Ioan Gărmacea unele din principalele ei calități. Și anume arta de a construi un conflict, de a încheia o atmosferă, de a naște și întreține dramatismul prin dezvăluiri succesive. Sînt însușiri care anunță un dramaturg. El cunoaște atît impactul cuvîntului pe scenă, cit și reflexele, greutatea, inflexiunile tăcerii între reflectoare. Un dramaturg care are darul de a ne reține atenția atît prin conflictul „declarat”, cit și prin țesătura subterană de sugestii. Pe acest autor îl recomand cu toată căldura spectatorilor.

RADU BELIGAN

Eugen Cristea, Cezara Dafinescu, Costel Constantin

CUVÎNTUL AUTORULUI

N-am de ce să mă laud, recunosc, dar mie unul îmi place teribil de mult să citesc „cuvîntul autorului”. Cum dau de-un program de sală, aici mă reped întii. Uneori mai exclam și „ia te uită, dom'le!” Sint timorat la gîndul că dv. înșivă nu veți proceda altfel. Ei da, am scris această piesă. Sint cîțiva ani buni de cînd porneam într-o astfel de aventură. Năzuința mea era să fie o piesă bună, care să placă actorilor și spectatorilor deopotrivă, să nu se încurce în vorbe mari, și autorul să fie crezut. Nu îndrăzeam să urc însă, nici cu gîndul, pînă aici, pe scena Naționalului. Deși, astăzi, îmi vine să cred că ea era scrisă anume pentru cei pe care dv. îi veți vedea în scenă. Trei interpreți de excepție, așa cum și-ar dori oricare dintre autori, trei nume asupra cărora insistînd cu laudele mele, le-aș face o mare nedreptate, iar eu unul m-aș acoperi de ridicol. Piesa a mai avut norocul unui regizor tînăr care începe să devină deja un nume: Mihai Manolescu. Pot depune mărturie că e unul din cei mai talentați regizori ai generației sale, și faptul că a acceptat direcția de scenă a acestui spectacol mă onorează. Din invidie nu-i enumăr meritele, sper să vă convingeți dv. înșivă de ele, nu-i voi cita nici spectacolele pe care le-a semnat; voi uita pînă și faptul că a primit cîteva premii importante pentru creația sa pe scena Naționalului craiovean sau a teatrului din Reșița, unde și-a început cariera. Nu e de ici de colo nici faptul că Tinel Russu a acceptat să treacă în fișa lui de creație între „O noapte furtunoasă” și „Livada cu vișini” și scenografia debutantului care sint. Mă simt teribil de bine în această vecinătate.

Deci, nu îndrăzeam. Azi, cînd zarurile au fost aruncate, mi se pare firesc totul. De ani de zile, Naționalul bucureștean s-a străduit să îmbogățească dicționarul dramaturgiei noastre contemporane cu noi și noi nume.

O încercare meritorie, și dacă ea n-a fost întotdeauna incununață de succes, vina aparține numai și numai autorilor.

Mărturisesc, în momentul în care bate ultimul gong și se stinge lumina în sală, dv. păturînd aceste pagini, eu unul mai am doar o singură emoție. Mi-ar place teribil ca cei care au mizat pe acest text să cîștige pariul.

IOAN GĂRMACEA

Foto: Ioan Oprea

Prezentare grafică:

Gh. Gheorghide

Cezara Dafinescu și Costel Constantin

Scene din repetiție

Cezara Dafinescu și Eugen Cristea

